

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/321/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812205828
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5812205828.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcu: L. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. č. XXX, pôvodne zastúpený splnomocneným zástupcom: JUDr. Ferdinand Klinovský, advokát, Y. M., E. XX, v odvolacom konaní zastúpený advokátom JUDr. Michalom Brožom, so sídlom A. V. X, E., proti žalovanému: Rapid life životná poisťovňa, a.s., Košice, Garbiarska 2, IČO: 31 690 904, zastúpená splnomocneným zástupcom: MST PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Zámocké schody 2/A, v konaní o zaplatenie 2688,71 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Námestove zo dňa 17. septembra 2014 č.k. 9C/71/2012-147, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 119,59 eur na účet právneho zástupcu žalobcu, advokáta JUDr. Michala Broža do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd rozsudkom vyhovel žalobnému návrhu žalobcu a rozhodol tak, že :

I/ Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2688,71 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne od 24.06.2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II/ Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania 768,25 eur na účet jeho splnomocneného zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení písomného vyhotovenia rozsudku prvostupňový súd konštatoval, že žalobca sa žalobou domáhal vyplatenia žalovanej sumy voči žalovanému na tom základe, že dňa 23.06.1997 uzatvorili poisťovňu zmluvu ÚDP-k pod č. 5020200047, z ktorej vyplýval nárok žalobcu na poistné plnenie pre prípad dožitia, ktoré malo byť vyplatené dňa 23.06.2012. Tento nárok však žalovaný aj napriek výzve žalobcu ku dňu podania žalobného návrhu nevyplatil a na výzvu žalobcu nereagoval.

V súvislosti s právnym posúdením veci potom, ako v odôvodnení rozsudku prvostupňový súd podrobne popísal obsah vykonaného dokazovania, vrátane písomných podaní a vyjadrení účastníkov konania, resp. ich právnych zástupcov, citoval prvostupňový súd ust. § 575 ods. 1,2, § 788 ods. 1, § 816 ods. 1, § 797 ods. 2 a § 797 ods. 1 Občianskeho zákonníka a svoj právny záver odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania súd zistil, že žalobca sa touto žalobou voči žalovanému domáha zaplatenia 2688,71 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že so žalovaným uzatvoril dňa 23. 06. 1997 poisťovňu zmluvu, ktorej predmetom bolo životné poistenie pre prípad dožitia s tým, že v prípade dožitia dňa 23. 06. 2012 žalovaný vyplatí žalobcovi poistné plnenie vo výške 81 000,- Sk (po prepočte 2688,71 eur). Medzi účastníkmi nebolo sporné, že účastníci uzatvorili poisťovňu zmluvu na životné poistenie, kde bolo dohodnuté, že dňa 23. 06. 2012 vyplatí žalovaný žalobcovi poistné plnenie 81 000,- Sk . Medzi

účastníkmi ostala spornou otázkou, či žalobcovi vzniklo právo na vyplatenie poisťného plnenia v takto dohodnutej výške dožitím dňa 23. 06. 2012, pretože žalovaný argumentoval, že ku skončeniu platnosti poisťnej zmluvy došlo už skôr, a to účinnosťou zákona č. 186/2004 Z.z., ktorým sa novelizoval zákonč. 95/2002 Z.z., ktorého ustanovenie § 31a spôsobilo dodatočnú nemožnosť plnenia a teda zánik záväzku žalovaného vyplatiť žalobcovi poisťné plnenie. Žalovaný poukazoval na skutočnosť, že toto zákonné ustanovenie uložilo poisťovníam povinnosť určiť výšku poisťného na základe poisťných matematických metód tak, aby výška poisťného zabezpečovala trvalú splniteľnosť všetkých jej záväzkov vrátane tvorby dostatočných technických rezerv a ich umiestnenia. Žalovaný argumentoval aj tým, že v roku 1995 Ministerstvo financií SR schválilo ich kalkuláciu poisťného UDP-K, a až dňa 21. 02. 2008 Národná banka Slovenska ako orgán dohľadu nad poisťovníctvom skonštatovala chybu v kalkulácii poisťného žalovanej. Súd s argumentáciou žalovaného nesúhlasí. To, či došlo k prípadnému pochybeniu orgánu dozoru nad poisťovníctvom pri schvaľovaní výšky (sadzby) poisťného nie je v tomto konaní právne významná. Ani prípadný nesprávny postup dozorného orgánu pri schvaľovaní sadzby poisťného totiž nemá za následok nemožnosť plnenia a poľažne zánik záväzku žalovaného. Občiansky zákonník stojí na zásade, že nemožnosť plnenia spôsobuje zánik záväzku iba vtedy, ak ide o objektívnu nemožnosť plnenia. O tú ide vtedy, pokiaľ záväzok nemožno objektívne plniť vôbec, záväzok je nesplniteľný absolútne a pre každého. Plnenie sa stáva právne nemožným, ak dôjde po vzniku záväzku k zmene zákona a plnenie sa stane podľa zákona nedovoleným. Nemožnosť plnenia závisí aj od druhu záväzku. V danom prípade je predmetom plnenia peňažné plnenie, ktoré nie je objektívne nemožné. Súd preto dospel k záveru, že poisťná zmluva uzatvorená účastníkmi nezanikla tak, ako tvrdí žalovaný, účinnosťou zmeny zákona č. 95/2002 Z.z. Z poisťnej zmluvy vyplynulo, že poisťovní vznikla povinnosť vyplatiť poisťné plnenie 81 000,- Sk v prípade dožitia dňa 23. 06. 2012 (čl. 15 Všeobecných poisťných podmienok pre životné poistenie). Žalovaný toto poisťné plnenie žalobcovi doteraz nevyplatil, preto ho súd zaviazal na zaplatenie 2688,71 eur. Okrem toho ho súd zaviazal aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne od 24.06.2012 do zaplatenia, pretože týmto dňom sa dostal do omeškania so splnením svojho peňažného záväzku voči žalobcovi. V čase začatia omeškania bola základná úroková sadzba ECB 1%, preto súd žalobcovi priznal úrok z omeškania vyšší o osem percentuálnych bodov (§ 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 03. 2013). Súd zamietol návrh žalovaného na vykonanie dôkazu výsluchom svedka JUDr. X. ako nadbytočný. Žalovaný tento návrh na vykonanie dôkazu odôvodnil tým, že JUDr. X. v minulosti pracoval a aj v súčasnosti pracuje ako generálny riaditeľ správy poistenia u žalovaného. Navrhol ho vypočítať na tie skutočnosti, že v čase zmeny zákona o poisťovníctve niektorí poisťenci akceptovali návrh žalovaného na zmenu poisťných zmlúv tak, aby tieto boli v súlade so zmeneným zákonom a pokynom NBS. Ďalej tento návrh odôvodnil tým, že JUDr. X. sa môže vyjadriť k tomu, že žalovaný podnikol kroky smerujúce k zmene poisťnej zmluvy, teda navrhol žalobcovi ako aj iným poisťencom zmenu poisťnej zmluvy, ale žalobca tieto návrhy neakceptoval. Tento dôkaz by, pokiaľ ním žalovaný sleduje preukázanie toho, že navrhol zmenu poisťných zmlúv iným poisťencom a títo jeho návrh akceptovali, by nijako neprispel k objasneniu veci, pretože nie je rozhodné, či iní poisťenci žalovaného zmenu poisťných zmlúv akceptovali alebo nie a pokiaľ ide o preukázanie toho, že žalobca neakceptoval návrhy žalovaného na zmenu poisťnej zmluvy, toto vlastne medzi účastníkmi ani nie je sporné, pretože žalobca v rámci svojho výsluchu dňa 30. 01. 2013 uviedol, že od žalovaného mu bol doručený návrh, aby pristúpil na jednu z troch možností, ktoré mu ponúkali, ale on tento návrh neprijal. V ďalšej časti odôvodnenia prvostupňový súd odôvodnil priznanie trov prvostupňového konania ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojitosti s príslušnými ustanoveniami Vyhlášky č. 655/2004 Z.z., teda aj presne špecifikoval výšku priznaných prvostupňových trov.

Proti rozsudku prvostupňového súdu v zákonnej lehote podal žalovaný odvolanie, v ktorom rovnako ako v rámci prvostupňového konania zdôrazňoval na svoju obranu, že zák. č. 186/2004 Z.z. bol v rámci prechodných a záverečných ustanovení ZoP vložený nový § 70a, podľa ktorého ods. 1 poisťovňa a pobočky zahraničnej poisťovne, ktoré vykonávali poisťovaciu činnosť podľa doterajších predpisov sú povinné zosúladiť svoje právne pomery s ust. tohto zákona najneskôr do 30. apríla 2005 s výnimkou ust. 4 ods. 12 a § 31 ods. 6, s ktorými sú povinné tieto subjekty zosúladiť svoje právne pomery najneskôr do 20. marca 2007. Podľa odvolateľa v dôsledku tej skutočnosti v prípade poisťného produktu, aký mal žalobca, nebolo u žalovaného vypočítané poisťné v súlade s poisťno-matematickými metódami, čo sa dostalo do priameho rozporu s ust. § 31a ZoP postupujúc v súlade s uvedeným ust. § 70a ods. 1 ZoP, ktorý žalovanému uložil povinnosť zosúladiť svoje právne pomery s ustanoveniami zákona. Na základe tohto potom došlo k vzniku objektívnej následnej právnej nemožnosti plnenia a vznikom tejto právnej skutočnosti došlo k zániku poistenia. Odvolateľ v ďalších dôvodoch odvolania podrobne rozoberá celú túto právnu podstatu, ktorú však produkoval aj v prvostupňovom konaní. Navrhoval preto,

aby v odvolacom konaní odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov celého konania.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom novozvoleného právneho zástupcu v odvolacom konaní, pričom zdôraznil, že sa stotožňuje s právnym záverom prvostupňového súdu, ktoré svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Prvostupňový súd riadne zistil skutkový stav a dospel k správne právnemu záveru. Navrhoval rozsudok okresného súdu potvrdiť a uplatnil si náhradu trov v odvolacom konaní spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia.

Krajský súd v dôsledku podaného odvolania vec prejednal v odvolacom konaní, pričom postupoval a rozhodoval v súlade s ust. § 156 ods. 3 a § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia ústneho pojednávania a po prejednaní veci rozsudok prvostupňového súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s odôvodnením prvostupňového rozsudku, preto sa podľa § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzuje v súlade so zákonom len na konštatovanie správnosti odôvodnenia prvostupňového rozsudku v celom jeho rozsahu.

Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd vykonal dostatočné dokazovanie a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. Zhodne s právnym záverom prvostupňového súdu odvolací súd chce len zdôrazniť, že žalobca pri uzatváraní poisťnej zmluvy vychádzal z údajov, ktoré predložil a vypracoval poisťovateľ, t.j. žalovaný. Tieto všetky skutočnosti, vrátane výšky poisťného, doby poistenia a ďalšie sa premietli do obsahu poisťnej zmluvy ako dvojstranného právneho aktu, ktorý zhmotňuje vôľu účastníkov právneho vzťahu. Text poisťnej zmluvy bol vyhotovený vopred vypracovaným formulárom, ktorý predložil žalovaný, resp. jeho obchodný zástupca žalobcovi. Okolnosti, ktoré vznikli na strane poisťovateľa po uzavretí poisťnej zmluvy sú pre právne vzťahy vyplývajúce z obsahu poisťnej zmluvy podľa názoru odvolacieho súdu právne irelevantné a nemajú a ani nemôžu mať vplyv na obsah poisťnej zmluvy. Následná zmena obsahu poisťnej zmluvy po jej uzavretí bez súhlasu obidvoch zmluvných strán je v príkrom rozpore nielen s právnou úpravou poistenia osôb, ale i v rozpore so všeobecným princípom zmluvného a najmä spotrebiteľského práva. Žalobca vstupoval do poisťno-právneho vzťahu so žalovaným v dobrej viere, na základe vopred známych a predpokladaných, resp. dohodnutých zmluvných práv a povinností. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca si po celý čas poistenia (ako vyplýva z vykonaného dokazovania) plnil svoje povinnosti, keď riadne uhradil poisťné, pravdivo odpovedal na otázky položené mu žalovaným pri uzatváraní poisťnej zmluvy a nijakým spôsobom neporušil svoje povinnosti vyplývajúce z platne uzatvorenej zmluvy. Právna úprava poistenia osôb obsiahnutá v Občianskom zákonníku neumožňuje ukončiť poisťnú zmluvu na základe dodatočnej nemožnosti plnenia. Odvolací neakceptuje právny názor odvolateľa, ktorý pripúšťa zánik poisťnej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi konania na základe „nemožnosti plnenia spôsobenej pochybením orgánu dohľadu“, a to už aj z toho dôvodu, že predmetná poisťná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou vzhľadom na zmluvné strany a jej obsah, a to aj s prihliadnutím na Smernicu Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Preto výklad žalovaného o nemožnosti plnenia je z hľadiska ochrany spotrebiteľa neprijateľný a poškodzoval by spotrebiteľa, ktorý si na základe obsahu predmetnej zmluvy riadne plnil svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 142 ods. 1 v spojitosti s § 224 ods. 1 O.s.p., keďže odvolateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, patrí náhrada trov odvolacieho konania žalobcovi, ktorý si uplatnil trovy právneho zastúpenia podľa ustanovení Vyhlášky č. 655/2004 Z.z., a to za 1 úkon právnej pomoci (vyjadrenie k odvolaniu) pri základnej sadzbe tarifnej odmeny 111,20 eur a režijný paušál 8,39 eur, čo spolu predstavuje náhradu trov vo výške 119,59 eur. V tejto výške potom odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia žalobcovi.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.